

Kristian Keidings prædiken 3. søndag i advent

Taler

Kristian Keiding
Præst

Dato

14. december 1941

Sted

Vigerslev Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 1, vers 67 til enden

Prædikenen er udgivet i 1943, men det er usikkert, hvilket år prædikenen er holdt. Dog tyder meget på, at den er holdt i 1941, da der omtales "De sidste Dages Krigsbegivenheder", som sandsynligvis refererer til angrebet på Pearl Harbor, der fandt sted en uge forinden, d. 7. december 1941. Dette medførte, at USA officielt erklærede krig mod Japan og gik ind i 2. Verdenskrig på de allieredes side.

1 *Og Sakarias, hans Fader, blev fyldt med den Helligaand, og han profeterede og sagde: »Lovet være Herren, Israels Gud! thi han har besøgt og forløst sit Folk og har oprejst os et Frelsens Horn i sin Tjener Davids Hus, saaledes som han talte ved sine hellige Profeters Mund fra fordums Tid, en Frelse fra vore Fjender og fra*
5 *alle deres Haand, som hade os, for at gøre Barmhjertighed imod vore Fædre og ihukomme sin hellige Pagt, den Ed, som han svor vor Fader Abraham, at han vilde give os, at vi, friede fra vore Fjenders Haand, skulde tjene ham uden Frygt, i Hellighed og Retfærdighed for hans Aasyn, alle vore Dage. Men ogsaa du, Barnlille! skal kaldes den Højestes Profet; thi du skal gaa foran for Herrens*
10 *Aasyn for at berede hans Veje, for at give hans Folk Erkendelse af Frelse ved deres Synders Forladelse, for vor Guds inder- lige Barmhjertigheds Skyld, ved hvilken Lyset fra det høje har besøgt os for at skinne for dem, som sidde i Mørke og i Dødens Skygge, for at lede vore Fødder ind paa Fredens Vej.«*

15

Men Barnet voksede og blev styrket i Aanden; og han var i Ørkenerne indtil den Dag, da han traadte frem for Israel.

20

»HAAB OG TRØST« Det har i vor Levetid aldrig før passet bedre, det Udtryk, den gamle Zacharias anvender: » – dem, der sidder i Mørke og i Skygge af Døden.« Nu kan vi ikke engang undgaa det eller glemme det, om vi vilde. De

sidste Dages Krigsbegivenheder har fortættet Skyggen, saa der nu er mørkt for alle glade og forhaabningsfulde Tanker. Der er ligesom ikke Udsigt til noget lyst mere. Forholdene tynger og lammer os.

- 30 Netop derfor er der saa meget mere Grund til at høre efter, hvad denne gamle Præst har at sige. Han var i ganske den samme Situation som vi. Hans Land var besat af et fremmed Folk, og der var intet, der tydede paa, at det skulde blive anderledes for hans Folk. – Paa den Baggrund er det, han taler.
- 35 Hans Tale er en Lovprisning af Haabet, det Haab, der er stærkere end alt det, der knugede og spærrede for Udsigten.

Læg Mærke til, hvordan han taler i Fortid: »Gud har besøgt og forløst sit Folk!« Den Tone er det, vi ogsaa skal tage netop nu! Vi skal have Lov til at glæde os uden Betænkning. Det, vi har, er ikke noget, der først skal komme. I den Forstand lever vi ikke i Haabet. – Vi er, Gud være lovet, ikke saa fattige, at Fremtiden alene skal være vor Trøst! – I endnu mere bogstavelig Forstand, end den gamle Guds Mand kunde gøre det, kan vi tale om, at Gud har besøgt og forløst os. Det er en velsignet, gammel, historisk Kendsgerning, at Kristus vandrede paa Jorden. Og det, Han gjorde for os, – inden vi var til, – det var netop at skabe de Betingelser, under hvilke vi kan leve med Glæde og Haab midt i en mørk og dødsoverskygget Verden. – Saa er det altsaa ogsaa saaledes, at det, Han dengang skabte og satte ind i Verden, det kan tage sig saa fattigt ud, det skal være, det er dog det rigtige og tilstrækkelige. Vi skal ikke vente paa noget andet og mere. Og dersom vi ogsaa selv synes, det er fattigt, saa er Skylden vor egen. Den, der tager imod det i sit eget Liv, han vil bekræfte, at hans Glæde derover vokser og vokser. Det bliver aldrig gammelt og aldrig udtørret, og det er stærkere end alt paa Jorden. Guds Frelse er en fuldbyrdet Gerning, og den aabenbarer sig i det Budskab, vi har gennem Ny Testamente. Og at leve i det Budskab og efter det Budskab er at leve i Guds Befrielse. Den Tilstand, Verden er i, er een stor Bekræftelse paa vort Haab og vor Tro og ikke paa nogen Maade det modsatte! Det var, fordi Verden er ond og aldrig bliver andet end ond, at Gud i Himmelen tør vi sige saadan maatte gaa denne Vej som den eneste for at aabne en Frelses Vej for Verden. Fordi Verden ikke kunde og ikke vilde høre Hans Bud og vandre paa Hans Vej, gav Gud i sin usigelige Barmhertighed selv en Vej, en helt ny Vej, en ganske anderledes Vej end nogen Vej, der er tænkelig blandt Mennesker, – ind til Livet: Troens Vej. Den guddommelige Realisme regner med, at Verden altid vil vedblive at være saadan, som den er. Derfor er Frelsens

65 og Fredens Vej ikke Forbedringens Vej. Derfor er det kristne Haab ikke knyttet
til en eller anden Form for Optimisme, men til den Kendsgerning, at Gud ikke
lod Verden blive gammel i alle dens Forsøg paa Fremskridt og Udvikling, men
midt i Tiden forkyndte, al Udvikling og Fremskridt til Trods: »Jeg kan ikke
70 vente paa Menneskene. Jeg maa selv gøre det! Jeg kan ikke knytte det til
Menneskers Ydelser. Jeg maa bygge det paa min enbaarne Søn alene!«

Ogsaa deri ligger Befrielsen, at vi midt i det hele Kaos maa have Lov til at sige:
Gud ske Lov! Vi skal ikke vente paa en Bedring i Verdenssituationen! Vi skal
ikke saa at sige »udsætte« vort Liv til efter Krigen. Men nu, midt i det hele, midt
75 i Løgnen og Brutaliteten og det gensidige Had mellem Folkene, midt i den
syndige Misbrug af Guds hellige Navn, som Landene gensidig gør sig skyldige i,
midt i den fremskridende Forsimpling og under Egennyttens frivole Vækst,
midt i vort eget midt Lands Nedværdigelse og midt i vor Kirkes Svaghed —
midt i det altsammen skal vi frimodigt glæde os over, at »Lyset fra det høje har
80 besøgt os.« Vi ejer det. Vi kender, hvor det er at finde. – Ogsaa her er det i vor
lille Forsamling; for det er der, hvor Budskabet om Jesus Kristus er. – Ogsaa
Budskabet om under den Form og paa de Vilkaar, hvorpaa vi her kan faa det, i
vor Kirke, i vor Bibel, i vor svage og svingende Tro!

85 Men Gud vil, at der skal beredes Vej for det Lys! De fleste ved ikke, at det
skinner, og selv de, der har hørt det, tør knap nok glæde sig over det. – Til den
Gerning bruger Gud Profeter. Og Gud sende os ogsaa i Dag i sin Naade
saadanne Mænd, der, fordi de kender Ham, og fordi de lever midt i deres Tid og
deres Slægt og Nation, kan raabe det ud, saa mange hører det! –

90
Hvordan vi skal blive saadanne Vidner? Ja, der staar om den gamle Zacharias, at
han blev fyldt med den Helligaand. Det er nok det, der er Svaret. Skal vi prøve
paa at sige ganske jævnt, hvad det vil sige for hver enkelt af os. Gud har sagt, at
Hans Helligaand følges med Hans Ord. Der, hvor Ordet kommer ind og faar
95 Magt, der arbejder Guds Aand. De Følger, Gudsordet har i vort Liv, er Aandens
Gerning. Naar vi glædes, naar vi skammer os, naar vi beslutter, naar vi føler
Ansvar over for Evangeliet, saa er Guds Aand i os. Og der, hvor Guds Aand er,
der er Troen. Saa er da vores Arbejde først og fremmest det at holde os til Guds
Ord. Derudaf springer Frimodigheden, den Frimodighed, der ikke kan andet
100 end blive til Vidnesbyrd for dem, »der sidder i Mørke.«

Kilde

Kristian Keiding. Nogle Prædikener. Kbh: Gad, 1943

105

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

3. søndag i advent, Anden Verdenskrig, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

110

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kristian-keidings-praediken-3-sondag-i-advent>

115

120

125

130

135

140